

Malazan Yitikler Kitabı 7

STEVEN ERIKSON

Bıçıcının Kasırgası

Çeviren: Cihan Karamancı

Glen Cook'a

TEŞEKKÜR

Ön okuyucularıma teşekkürler: Rick, Chris, Mark, Bill, Hazel ve Bowen. Masa, kahveler ve klima erişimi sebebiyle Victoria'daki Black Stilt Cafe, Ambiente Cafe ve Cafe Teatro'ya da teşekkürler. Ve son olarak beni ayakta tutan tüm destekleri için Clare'e, Transworld'den Simon'a, Howard ile Patrick'e, Malazanempire.com'daki korkutucu güruha, David ile Anne'e ve Peter ile Nicky Crowther'a da teşekkürler.

LEATHER İMPARATORLUĞU

ve çevresi...

KARAKTERLER

Letheriiler

Tehol Beddict, yoksul bir mukim
Bugg, Tehol'un uşğı
Shurq Elalle, gezgin bir korsan
Skorgen Kaban, Shurq'un İkinci Kaptanı
Ublala Pung, işsiz bir Tarthenal melezi
Ormly, Sıçan Yakalayıcılar Loncası'nın bir mensubu
Rucket, Sıçan Yakalayıcılar Loncası'nın Baş Teftişçisi
Karos Invictad, Vatanperverciler Gözetmeni
Tanal Yathvanar, Karos'un özel asistanı
Rautos Hivanar, Tüccarlar Hürriyet Emanetçiliğı Başkanı
Venitt Sathad, Rautos'un baş saha ajanı
Triban Gnol, Yeni İmparatorluk Şansölyesi
Nisall, Eski imparatorun İlk Cariyesi
Janall, devrik imparatoriçe
Turudal Brizad, eski metres
Janath Anar, bir siyasi tutsak
Sirryn Kanar, bir saray muhafızı
Brullyg (Shake), itibari İkinci Bakire Hisarı Yöneticisi
Yedan Derryg (Gözcü)
Orbyn "Doğrubulur [Truthfinder]", Vatanperverciler Şube Komutanı
Letur Anict, Drene'deki Mümessil
Bivatt, Doğı Ordusu Atri-Predası
Tüy Cadı [Feather Witch], Uruth'un Letherii kölesi

Tiste Edurlar

Rhulad, Yeni İmparatorluk'un hükümdarı
Hannan Mosag, İmparatorluk Cedası

Uruth, İmparator'un Matronu ve Tomad Sengar'ın karısı
K'risnanlar, İmparator'un bağcıları
Bruthen Trana, saraydaki Edur
Brohl Handar, Drene'deki Doğu İdarecisi

Edur filosuyla gelenler

Yan Tavis (Tan), Letherii Ordusu Atri-Predası
Varat Taun, onun teğmeni
Toralack Veed, İsimsizlerin bir Gral ajanı
Icarium, Taralack'ın silahı
Hanradi Khalag, Tiste Edurların bir bağcısı
Tomad Sengar, İmparator'un babası
Samar Dav, bir âlim ve Yedi Kentli bir cadı
Karsa Orlong, bir Toblakai savaşçı
Taxilian, bir tercüman

Awl'danlar

Kızılmaske [Redmask], geri gelmiş bir sürgün
Masarch, Renfayar Klanı'ndan bir savaşçı
Hadralt, Ganetok Klanı Savaş Reisi
Sag'Churok, Kızılmaske'nin bir koruması
Gunth Mach, Kızılmaske'nin bir koruması
Sel [Torrent], bir Bakır Suratlı
Natarkas, bir Bakır Suratlı

Avlananlar

Seren Pedac, bir Letherii İbracı
Korku [Fear] Sengar, bir Tiste Edur
İbrik [Kettle], öksüz bir Letherii
Udinaas, Letherii bir kaçak köle
Sinik [Wither], bir gölge öcüsü
Silchas Harap [Ruin], bir Tiste Andii Ermiş

Sığınmacılar

Ulshun Pral, bir Imass
Rud Elalle, evlatlık bir sığıntı
Hostille Rator, bir T'lan Imass
Til'aras Benok, bir T'lan Imass
Gr'istanas Ish'ilm, bir T'lan Imass

Malazanlılar

Kemikavcılar

Tavore Paran, Kemikavcılar Komutanı
Lostara Yıl, Tavore'un Yardımcısı
Keneb, Kemikavcılar'da Yumruk
Blistig, Kemikavcılar'da Yumruk
Faradan Sort, Yüzbaşı
Madan'tul Rada, Faradan Sort'un teğmeni
Kurtçuk [Grub], Keneb'in evlatlık oğlu
Gaga [Beak], Yüzbaşı Faradan Sort'a atanmış bir büyücü

8. Lejyon, 9. Bölük

4. Manga

Kemancı [Fiddler], çavuş
Katran [Tarr], onbaşı
Koryk, bir yarı-Seti, komando
Gülücük [Smiles], Kanlı, komando
Huysuz [Cuttle], lağımçı
Şişe [Bottle], manga büyücüsü
Corabb Bhilan Thenu'alas, asker

5. Manga

Gesler, çavuş
Bulutlu [Stormy], onbaşı
Kumlu [Sands], komando
Kısaburun [Shortnose], ağır piyade
Parlakzekâ [Flashwit], ağır piyade

Uru Hela, ağır piyade
Birgün [Mayfly], ağır piyade

7. Manga

Cord, çavuş
Kırık [Shard], onbaşı
Topal [Limp], komando
Ebron, manga büyücüsü
Kırıntı [Crump] (Jamber Bole), lağımcı
Sinn, büyücü

8. Manga

Hellian, çavuş
Alingan [Touchy], onbaşı #1
Soluksuz [Breathless], onbaşı #2
Balgrid, manga büyücüsü
Tavos Pond, komando
Belki [Maybe], lağımcı
Kopuzcu [Lutes], manga şifacısı

9. Manga

Merhem [Balm], çavuş
Ölükoku [Deadsmell], onbaşı
Gırtlakkesen [Throatlitter], komando
Galt, komando
Lobe, komando
Güneşekarşı [Widdershins], manga büyücüsü

12. Manga

Thom Tissy, çavuş
Lale [Tulip], onbaşı
Rampa [Ramp], ağır piyade
Jibb, orta piyade
Gullstream, orta piyade
Çamuratan [Mudslinger], orta piyade
Bellig Harn, ağır piyade

13. Manga

Urb, çavuş

Reem, onbaşı

Masan Gilani, komando

Çanak [Bowl], ağır piyade

Hanno, ağır piyade

Tuzyalar [Saltlick], ağır piyade

Kıt [Scant], ağır piyade

8. Lejyon, 3. Bölük

4. Manga

Pravalak Rim, onbaşı

Bal [Honey], lağımcı

Katır Kayış [Strap Mull], lağımcı

Shoaly, ağır piyade

Geribak [Lookback], ağır piyade

5. Manga

Badan Gruk, çavuş

Fırfır [Ruffle], komando

Sıyrır [Skim], komando

Nep Evlek [Furrow], büyücü

Reliko, ağır piyade

Bomboş [Vastly Blank], ağır piyade

10. Manga

Titiz [Primly], çavuş

Av [Hunt], onbaşı

Mulvan Yıldiran [Dreader], büyücü

Neller, lağımcı

Ecelkafa [Skuldeath], komando

Eliçabuk [Drawfirst], ağır komando

Ötekiler

Banaschar, Son D'rek Rahibi
Withal, bir Meckros Kılıççı
Sandalath Drukorlat, bir Tiste Andii, Withal'ın karısı
Nimander Golit, bir Tiste Andii, Anomander Rake'in evladı
Phaed, bir Tiste Andii, Anomander Rake'in evladı
Kaymak [Curdle], sahiplenilmiş bir iskelet sürüngen
Telorast, sahiplenilmiş bir iskelet sürüngen
Onrack, bir T'lan Imass, kopuk
Trull Sengar, bir Tiste Edur âsi
Ben Adaephon Delat, bir sihirbaz
Menandore, bir Tektutan (Şafağın Bacısı)
Sheltatha Lore, bir Tektutan (Akşamın Bacısı)
Sukul Ankhadu, bir Tektutan (Benekli Bacı)
Kilmandaros, bir Ata Tanrıça
Kırp [Clip], bir Tiste Andii
Kotilyon, Urgan, Suikastçıların Hâmi Tanrısı
Emroth, harap bir T'lan Imass
Kirpi [Hedge], bir hayalet
İhtiyar Kambur [Old Hunch] Arbat, Tarthenal
Öz [Pithy], bir eski suçlu
Kısa [Brevity], bir eski suçlu
Makara [Pully], bir Shake cadı
Skwish, bir Shake cadı

GİRİŞ

Kurald Emurlahn Ata Kovanı
Ayrışım Çağı

Elemin tarumar ettiği bir arazide altı ejderha leşi en az bin adım uzunluğundaki eğri büğrü bir sıra hâlinde düzlüğe serilmişti. Yaratıkların bedenleri yarılmış, kemikleri dışarı taşmış, ağızları açık kalıp gözleri kupkuru kesilmişti. Kanlarının toprağa aktığı yerlerde özsuya toplanan sinekler misali toplanmış öcüler kapana kısılmışlardı. Ejderha kanı kararıp cansız toprakla kaynaştıkça hayaletler kıvranarak yankılı yeis çığlıkları atıyorlardı, nihayetinde öz katılaşıp camsı bir taş hâlini aldığı anda bu hayaletler o puslu hapishanede ilelebet mahsur kalmaya mahkûm oldu.

Ölü ejderhaların yarattıkları engibeli yolda ilerleyen çıplak yaratık cüsse bakımından onlara denk olmakla beraber toprağa bağlıydı ve üzerlerinde yürüdüğü çarpık bacakları bin yıllık ağaçlar kalınlığındaydı. Omuzlarının genişliği bir Tartheno Toblakai'nin boyu kadardı. Parlak siyah bir yelenin altında gizli kalın bir boyun ucundaki kafasının ön kısmı alnıyla, elmacık kemikleriyle, çenesiyle ve yanardöner aklarla çevrili siyah gözbebeklerine sahip çukur gözleriyle ileri çıkıktı. Devasa kolları oransızca uzundu ve koca koca elleri neredeyse yere sürüyordu. Göğüsleri iri, sarkık ve solgundu. Hırpalanmış, çürümeye başlamış leşlerin yanından geçerken adımları ne gariptir ki akıcı olup hiç de hantal değildi ve her bir uzuv fazladan eklemliydi.

Yaratığın güneşte ağarmış kemik tonundaki cildi kollarının ucuna doğru kararak damarlı bir kızıla çalıyor, parmak eklemelerini morluklar çevreliyordu. Elleri kaplayan çatlak deri ağının orasında burasında alttaki kemikler açığa çıkmıştı. Bu eller yıkıcı darbeler indirme sonucu hasar almıştı.

Yaratık durup başını yukarı çevirdi ve yükseklerdeki çalkantılı bulutlarda süzülen, ölüm döşegindeki âlemin dumanları arasında bir belirip bir kaybolan üç ejderhayı seyretti.

Toprağa bağlı yaratığın elleri seğirdi ve boğazının derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi.

Uzun bir sürenin ardından yolculuğuna devam etti.

Hedefi ölü ejderhalardan sonuncusunun ötesinde bulunan bir dizi tepeydi. Tepelerden en büyüğü dev bir pençe tarafından kalbi sökülmüşçesine yarıktı. İşte o yarıktaki boşlukta sedefli akımlar şeklinde güç sızdıran bir yırtık vardı. Sızan enerjinin şerri yarığın kenarlarını yemesinden, kadim banketin taşlarını ve kayalarını asit gibi eritmesinden belliydi.

Yırtık yakında kapanacaktı ve buradan en son geçen kişi kapıyı arkasından mühürlemeye çalışmıştı. Fakat öyle bir iyileştirme asla alelacele yapılamazdı ve bu yara yeniden kanamaya başlamıştı.

Yırtıktan akan zehri görmezden gelen yaratık oraya yaklaştı. Eşikte tekrar duraklayıp döndü ve geldiği yola baktı.

Sertleşerek taşlaşan ejderha kanı daha şimdiden yatay tabakalar hâlinde civar topraktan ayrılıyor, kenarlardan kalkarak tuhaf ve kopuk duvarlar yaratıyordu. Tabakalardan bazıları batarak bu âlemde kayboluyor, dünyalardan art arda düştükten sonra nihayet başka âlemlerde sertleşip geçirimsizleşiyordu. O âlemleri belirleyen şey kanın boyutuydu ve bu yasalar çiğnenemezdi. Tıpkı ejderhaların kanı ve kanın ölümü Starvald Demelain gibi.

Yaratığın arkasındaki mesafede Gölgele Âlemi Kurald Emurlahn, yani Karanlık'ın ve Işık'ın birleşmesinden oluşmuş ilk âlem ölüm sancılılarıyla kıvranıyordu. Çok uzaklarda iç savaşlar halen kıran kırana devam ederken diğer bölgelerde dağılma çoktan başlamış, bu dünyanın dokusundan yırtılan devasa kısımlar kaybolmuş ve kendi hâline bırakılmıştı—ya kendi başlarına iyileşmeleri, ya da ölmeleri için. Yine de mütecavizler devrik bir canavarın etrafında toplanan leş yiyiciler misali hâlâ buraya geliyorlar, büyük bir hevesle âlemde kendilerine özel parçalar koparıyorlardı. Bir yandan da o parçalar uğruna şiddetli kavgalara tutuşup birbirlerini yok ediyorlardı.

Koskoca bir âlemin bu şekilde ölebileceği, mukimlerinin hunharca eylemlerinin... her şeyi ortadan kaldırabileceği —hiç kimse tarafından— hayal edilmemişti. Üzerlerinde yaşayanların faaliyetlerine rağmen dünyaların varlıklarını sürdürecekleri hep genelgeçer inanç

–varsayım– olagelmışti. Parçalanın beden iyileşir, bulutlar dağılır ve tuzlu balçığın içinden yeni bir şey sürünerek çıkardı.

Fakat bu sefer öyle olmamıştı.

Çok fazla sayıda güç, çok fazla sayıda ihanet, çok geniş kapsamlı ve fütursuzca suç.

Yaratık bir kez daha geçidi karşısına aldı.

Sonrasında Ata Tanrıça Kilmandaros öbür tarafa adım attı.

Silchas Harap'ın ölümü sonrasında mahvolmuş K'Chain Che'Malle Muhiti

Ağaçlar bu paralanmış, harap olmuş ormana bir kefen gibi çöken görünmez ama aşikâr soğukta inilak ediyordu.

Gothos muharebenin, Tektutan ejderhayla kapışın iki Ata Tanrı'nın peş peşe çatışmalarının açtığı yolu izlemekte zorlanmıyordu ve Jaghut o yolun tarumar uzunluğunu katederken Buz Kovanı Omtose Phellack'ın amansız soğuşunu da beraberinde getiriyordu. *Tam da benden istediğin gibi mührü vuruyorum, Mael. Hakikati anıdan fazlası yapmak için olduğu yere hapsediyorum. Ta ki Omtose Phellack'ın ta kendisinin dağıldığına tanıklık edecek güne kadar.* Gothos şimdiye dek öyle bir dağılmanın gerçekleşmeyeceğine, Jaghutların mükemmelleştirilmiş dehalarıyla eşsiz ve ebedi egemenliklerinde muzaffer olduklarına, diğer bütün uygarlıklar sonlanmaya mahkûmken kendilerinininkinin bâki kalacağına hiç inanıp inanmadığını merak etti.

Eh, inanmış olması mümkündü. Sonuçta Gothos bir zamanlar tüm varoluşun müşfik ve sınırsız bir kudretin sevecen kontrolü altında olduğuna da inanmıştı. *Zaten cırcırböcekleri de bize ninni söylemek için vardır.* Binlerce yıl önce genç, saf beyninin daha başka hangi ahmaklıklara kapıldığını kimbilirdi.

Elbette artık durum farklıydı. Her şey sona ererdi. Canlı türleri yok olurdu. Herhangi bir şeye beslenen iman bir aldanma, zincirini koparmış egonun bir ürünü, sınırsız bir kibrin lanetiydi.

Peki şimdi neye inanıyorum?

Kendine bu soruya cevaben melodramatik bir kakhaha atma izni vermeyecekti. Öyle yapmak neye yarardı ki? Yakınlarda tepkisini takdir edebilecek kimsecikler yoktu. Kendisi de dahil. *Evet, kendi refakatimde yaşamakla lanetliyim.*

Bu şahsi bir lanet.

Lanetlerin en iyisi.

Kopuk, çatlak bir yükseltiye çıktı. Şiddetle kabaran kayaç tabakasında geniş bir yarık açılmıştı. Gothos kenara gelip aşağıya baktığında dikey yamaçlar daha şimdiden kırağıyla parlıyordu. Aşağıdaki karanlıkta bir yerde iki farklı ses birbiriyle tartışıyordu.

Gothos gülümsedi.

Kovanını açtı ve bir güç ipliği ile yarığın loş dibine doğru yavaş, kontrollü bir iniş gerçekleştirdi.

Gothos yaklaşırken tartışma kesildi ve geride yükselip alçalan hırıltılı, tıslamalı bir ses –acılar içinde alınıp verilen nefesler– kaldı. Jaghut biraz yanda taşa sürten pulların hışırtısını işitti.

Mael'in dikildiği yerden birkaç adım uzaktaki kırık kayaların üstüne kondu. Ata Tanrı'nın on adım ötesinde Kilmandaros'un hastalıklı bir ışıkla belli belirsiz parlayan dev sureti ellerini yumruk yapmış, hoyrat çehresini kavgacı bir ifadeye bürümüş bekliyordu.

Tektutan ejderha Scabandari yamaç duvarındaki bir oyuga püs-kürtülmüştü ve sindiği yerde nefes alıp verirken kırık kaburgalarının her soluğu ıstıraba çevirdiği kesindi. Kanatlarından biri parçalanmış, yarısına kadar yırtılmıştı. Kırıldığı apaçık bir arka uzvun kemikleri deriden dışarı taşmıştı. Scabandari'nin uçuğu günler artık geride kalmıştı.

İki Ata'nın süzmekte olduğu Gothos öne çıkıp konuştu. “Bir haine ihanet edilmesi bana hep keyif verir,” dedi. “Bu seferkine ihanet eden şey kendi aptallığı olmuş ki böylesi daha keyifli.”

Denizlerin Ata Tanrısı Mael bir soru sordu. “Ayini bitirdin mi, Gothos?”

“Aşağı yukarı.” Jaghut bakışlarını Kilmandaros'a çevirdi. “Ata Tanrıça, bu âlemdeki çocukların yoldan çıkmışlar.”

Devasa boyutlardaki hayvansı kadın omuz silkti ve kısık, melodik bir sesle konuştu. “Onlar hep yoldan çıkarlar, Jaghut.”

“Eh, öyleyse neden bu konuda bir şeyler yapmıyorsun?”

“Neden sen yapmıyorsun?”

İnce kaşlarından birini kaldıran Gothos domuz dişlerini bir te-bessümle açığa çıkardı. “Bu bir davet mi, Kilmandaros?”

Kadın dönüp ejderhaya baktı. “Buna ayıracak vaktim yok. Kurald Emurlahn'a geri dönmeliyim. Şunu artık öldüreyim–” ve ejderhaya yaklaştı.

“Öldürmemelisin,” dedi Mael.

Ona doğru dönen Kilmandaros kocaman ellerini açtı, sonra tekrar yumruk yaptı. “Aynı şeyi söyleyip duruyorsun, seni haşlanmış yengeç.”

Mael omuz silkip Gothos’a baktı. “Lütfen ona izah et.”

“Bana ne kadar borçlu kalmak istersin?” diye tanrıya sordu Jaghut.

“Hadi ama Gothos!”

“Pekâlâ. Kilmandaros, şu an bu diyara, buranın savaş meydanlarına ve çirkin ormanlarına çöken ayinden dolayı ölümün ta kendisi engelleniyor. Tiste Edur’u burada öldürürsen ruhu bedeninden ayrılır ama gücü birazcık azalmış olarak geride kalır.”

“Onu öldürmeye niyetliyim,” dedi Kilmandaros yumuşak sesle.

“Öyleyse,” diyen Gothos’un tebessümü genişledi, “bana ihtiyacın olacak.”

Mael hıhladı.

“Sana neden ihtiyacım olacaktı?” diye Jaghut’a sordu Kilmandaros.

Gothos omuz silkti. “Bir Finnest hazırlanmalı. Bu Tektutan’ın ruhunu barındırsın, hapis tutsun diye.”

“Pekâlâ, hazırla öyleyse.”

“Her ikinize de bir kıyak olarak mı? Hiç sanmıyorum, Ata Tanrıça. Hayır, maalesef Mael gibi sen de bana borçlu kaldığını ikrar etmelisin.”

“Benim daha iyi bir fikrim var,” dedi Kilmandaros. “Kafatasını baş ve işaretparmaklarım arasında ezeyim, sonra da leşini Scabandari’nin boğazına tıkayım ki kibrin onu boğsun. Bu her ikiniz için de münasip bir zeval olurmuş gibime geliyor.”

“Tanrıça, yaşlandıkça sertleşip huysuzlaşmışsın,” dedi Gothos.

“Şaşılacak bir şey yok,” cevabını verdi kadın. “Kurald Emurlahn’ı kurtarmaya çalışmak gibi bir hata yaptım.”

“Neden uğraştın ki?” diye ona sordu Mael.

Kilmandaros sivri dişlerini gösterdi. “Ortaya istenmeyen bir emsal çıkacak da ondan. İstersen git yine kafanı kuma göm, Mael ama seni uyarıyorum: Bir âlemin ölümü diğer tüm âlemlere bir vaattir.”

“Dediğin gibi olsun,” dedi Ata Tanrı az sonra. “Ayrıca öyle bir ihtimali kabulleniyorum. Her halükârda Gothos tazminat talep ediyor.”

Yumruklar açıldı, sonra tekrar sıkıldı. “Pekâlâ. Haydi, Jaghut, bir Finnest üret.”

“Bu işimizi görür,” diyen Gothos pejmürde gömleğindeki bir yırtıktan bir cisim çıkardı.

İki Ata o cisme uzun uzun baktı, ardından Mael homurdandı. “Evet, şimdi anlıyorum. İlginç bir seçim, Gothos.”

“Tüm seçimlerim öyledir zaten,” cevabını verdi Jaghut. “Haydi bakalım, Kilmandaros. Tektutan’ın acınası varlığını artık gönlünce sonlandırabilirsin.”

Tıslayan ejderha üstüne yürüyen Ata Tanrıça’yı görünce hiddet ve korkuyla haykırdı.

Kadın yumruğunu Scabandari’nin kafasına, ejderhamsı gözlerin arasındaki ve yukarısındaki sorguca gömdüğünde kalın kemiğin çatırtısı yarık boyunca bir ağıt gibi cınladı. Darbeyle beraber tanrıçanın parmak eklemleri arasından kanlar fışkırdı.

Ejderhanın kırık kafası çatlak kayaca sertçe düştü ve gevşeyen bedeninin altına sıvılar yayıldı.

Kilmandaros hızla Gothos’a doğru döndü.

Jaghut kafa salladı. “Zavallı hergele elimde.”

Mael ona doğru bir adım atıp elini uzattı. “Öyleyse Finnest’i alayım—”

“Hayır.”

Her iki Ata’nın da gözlerini diktığı Gothos tekrar gülümsedi. “Borcun ödemesi. Her biriniz için. Scabandari’nin ruhunu içeren Finnest benim. Artık aramızda hiçbir borç kalmadı. Nasıl, hoşunuza gitti mi?”

“Onunla ne yapmaya niyetlisin?” diye bilmek istedi Mael.

“Henüz karar vermedim ama seni temin ederim ki son derece nahoş bir şey olacak.”

Kilmandaros tekrar yumruk yaptığı ellerini kısmen kaldırdı. “Çocuklarımı peşinden yollayasım gelmiyor değil, Jaghut.”

“Öyleyse yoldan çıkmış olmaları çok yazık.”

Jaghut yarığı terk ederken her iki Ata da tek kelime daha etmedi. Bunak ihtiyarları ve onların basmakalıp, hoyratça güçlerini faka bastırmak Gothos’a hep keyif verirdi. Eh, en azından anlık bir keyif.

Keyiflerin en iyisi.

Kilmandaros yırtığa geri gittiğinde onun yanında dikilen başka bir figür buldu. Siyah pelerinli, ak saçlı figür düşünceli bir ifadeyle yarıktan tarafa bakıyordu.

Acaba geçide mi girmek istiyordu, yoksa onu mu bekliyordu? Ata Tanrıça kaşlarını çatı. “Kurald Emurlahn’da istenmiyorsun,” dedi.

Anomandaris Purake canavarımsı yarattığı soğukkanlı bakışlarla süzdü. “Tahtta hak iddia etmeyi düşündüğümü mü zannediyorsun?”

“Öyle bir düşünceye kapılan ilk kişi sen olmazsın.”

Adam tekrar yırtığı karşısına aldı. “Kuşatma altındasın, Kilmandaros ve Kenaryürür başka bir yerde meşgul. Sana yardımımı teklif ediyorum.”

“Sen söz konusuyken, Tiste Andii, güvenim kolay kolay kazanılmaz.”

“Haksızlık,” cevabını verdi adam. “Türümün diğer pek çok mensubunun aksine ben ihanetin mükâfatlarının bedele ağır basmaya asla yetmeyeceğini kabullenirim. Artık Kurald Emurlahn’da savaşılan vahşi ejderhalara ilaveten Tektutanlar da var.”

“Osserc nerede?” diye sordu Ata Tanrıça. “Mael’in bana verdiği bilgiye göre–”

“Yoksa gene yoluma çıkmayı mı planlıyormuş? Osserc, Scabandari’nin öldürülmesine katılacağını düşünmüştür. Neden öyle bir şey yapayım ki? Sen ve Mael fazlasıyla yeterliydimiz.” Anomandaris homurdandı. “Osserc’i durmaksızın daireler çizerek beni ararken hayal edebiliyorum. Salak.”

“İyi de Scabandari senin kardeşine ihanet etmişti. O ihanetin intikamını almak gibi bir arzun yok mu?”

Anomandaris tanrıçaya göz attı, ardından hafif bir tebessüm etti. “İhanetin mükâfatları. Scabandari epey ağır bir bedel ödedi, değil mi? Silchas’a gelince; Azathlar bile ilelebet yaşamazlar. Onun önümüzdeki bin yıllarda bizi etkileyecek pek çok şeyden muaf kalacak olmasına gıpta edesim geliyor.”

“Orası öyle. Benzer bir höyükte ona katılmak ister misin?”

“Sanmam.”

“O hâlde Silchas Harap’ın serbest kaldığı gün senin kayıtsızlığını mazur göreceğinden kuşkuluyum.”

“Orası hiç belli olmaz, Kilmandaros.”

“Sen ve türün benim için bir gizemsiniz, Anomandaris Purake.”

“Farkındayım. Eee, Tanrıça, bir anlamaya vardık mı?”

Kadın başını yan yatırdı. “Özentileri bu âlemde defetmeye niyetliyim – Kurald Emurlahn illa ölecekse bırak bunu kendi başına yapsın.”

“Diğer bir deyişle Gölge Tahtı’nı boş bırakmaktan yanasın.”

“Evet.”

Anomandaris bir müddet düşündükten sonra kafa salladı. “Kabul.”

“Bana yamuk yapma, Tektutan.”

“Yapmam. Hazır mısın, Kilmandaros?”

“İttifaklar kuracaklar,” dedi kadın. “Hep beraber bize savaş açacaklar.”

Anomandaris omuz silkti. “Bugün yapacak daha iyi bir işim yok.”

İki Ermiş daha sonra geçitten geçti ve birlikte yırtığı arkalarından kapattı. Nitekim bu âleme açılan başka yollar da vardı. Üstelik birer yara olmayan yollar.

Kurald Emurlahn’a geldiklerinde perişan bir dünyayla karşılaştılar.

Sonra da ondan geriye kalanı arıtmaya giriştiler.

Awl’dan, Kral Diskanar’ın son günleri

Drene Garnizonu’nda yüzbaşı olan Preda Bivatt yurdundan çok uzaklardaydı. Yırtık Sancak Ordusu’ndan iki yüz askerin, otuz Mavigül hafif süvarisinden teşkil bir birliğin ve siviller de dahil dört yüz destek personelinin oluşturduğu bir sefere komuta eden kadın yirmi bir günlük araba yolculuğunun ardından kamp kurma emrini verdi ve atından inip elli küsur adım uzaktaki uçurum kenarına kadar yürüdü.

Yükseltiye ulaştığında rüzgâr yüzbaşını geriye savurmak, onu bu örselenmiş toprak parçasından söküp atmak istercesine göğsüne bir çekiç darbesi indirdi. Sırtın ötesindeki okyanus, çalkantılı deniz manzarasının üzerinde dağılarak parçalanan bulutlarıyla bir ressamın kâbuslarından fırlamışa benziyordu. Mavi-yeşilden çok beyaz renkli sular kaynarcasına köpürüyor, dalgalar kıyıyı dövdukçe o köpükler kayaların arasından yukarı fışkırıyordu.

Yine de Bivatt iliklerine işleyen bir ürpertiyle doğru yere geldiğini anladı.

Bir balıkçı teknesi rüzgârın etkisiyle rotasından çıkıp okyanusun bu kısmını teşkil eden kasırgaya yakalanmıştı. O kısım ki ne kadar büyük olursa olsun hiçbir ticari geminin kendi rızasıyla girmediği, seksen yıl evvel bir Meckros kentini alıp paramparça etmiş ve yüzen yerleşim yerinin yirmi binden fazla mukimini derinliklere çekmiş bir kısımdı.

Balıkçı mürettebatı kuşatılmış teknelerini kayaç sahilten yaklaşıp otuz adım mesafedeki bel hizası sulara çekip karaya oturtacak kadar sağ kalmıştı. Mahsulü kaybeden, tekneleri amansız dalgalar tarafından çalı çırpıya çevrilen dört Letherii bin bir güçlkle kuru toprağa erişmeyi başarmıştı.

Ve... bununla karşılaşmıştı.

Rüzgâr kafasıyla beraber omuzlarından koparıp götürmesini diye miğferinin kayışını sıkan Preda Bivatt sahil şeridine dizili enkazları taramaya devam etti. Üstünde durduğu dibi oyulmuş burnun üç adam boyu aşağısında beyaz kumlu bir banket vardı. Bankete uzayıp giden sıra sıra ölü yosunlar, kökünden sökülmüş ağaçlar ve seksen yıllık Meckros kentinin harabeleri yığılmıştı. Ve bir şey daha. Daha beklenmedik bir şey.

Savaş kanoları. Denize açılmaya elverişli taşıtların her biri bir mercan suratlı balina kadar uzun ve yüksek pruvallı olup Tiste Edur teknelerinden daha uzun ve geniş kemereliydi. Sahile bir enkaz hâlinde savrulmuş değillerdi – hayır, Bivatt'ın görebildiklerinden hiçbirinde hasar yoktu. Kumsalın yukarılarına kadar çekilip yan yana sıralanmışlardı ama bunun geçmiş bir zamanda –en az aylar, belki de yıllar önce– yapılmış olduğu aşıkardı.

Preda'nın yanına biri geldi. Bu seferi ikmal etmesi için anlaşılmış Dreneli tüccar. Soluk tenli adamın saçları neredeyse beyaza varacak kadar açık sarıydı. Yuvarlak suratı rüzgârda kızarmıştı ama açık mavi gözlerinin savaş kanolarına bakması ve önce kumsal boyunca batıya, sonra da doğuya doğru onları taraması Bivatt'ın dikkatinden kaçmadı. “Biraz yeteneğim var,” dedi adam, fırtınanın arasında duyulacak kadar yüksek bir sesle.

Preda konuşmadı. Tüccar hiç kuşkusuz rakamlar konusunda beceri sahibiydi – en azından öyle olduğunu iddia etmişti. Gerçi yüzbaşı Letherii Ordusu'nda bir subaydı ve her bir devasa taşıtın muhtemel mürettebatını onun yardımı olmadan da pekâlâ kestirebilirdi: yüz artı-eksi yirmi.

“Preda?”

“Ne var?”

Tüccar çaresizce işaret etti. “Şu kanolar.” Elini önce kumsaldan yukarıya, ardından aşağıya doğru salladı. “En az...” Ve başka ne diyeceğini bilemedi.

Yine de Bivatt onu pekâlâ anladı.

Evet. Hepsi bu ürkütücü kıyıya çekilmiş sıra üstüne sıra. Krallığın en yakın şehri Drene güneybatı yönünde üç haftalık bir mesafedeydi. Buranın dosdoğru güneyinde Awl’dan toprakları vardı ve kabilelerin dev sürüleriyle çıktıkları mevsimsel göçler hakkında hemen hemen her şey bilinirdi. Ne de olsa Letherii Ordusu onları fethetme sürecindeydi. Buna benzer bir şey şimdiye dek hiç bildirilmemişti.

Neticede uzun denemeyecek bir süre önce bu sahile bir filo gelmişti. Sonrasında herkes yanlarında getirdikleri her şeyi de alarak karaya çıkmıştı ve tahminen iç kesimlere yollanmıştı.

En azından Awllar arasında emareler, dedikodular, bir kıpırtı olması gerekirdi. *Bunu duymuş olmalıydık.*

Fakat duymamışlardı. Ecnebi istilacılar öylece... ortadan kaybolmuşlardı.

Mümkün değil. Nasıl olabilir ki? Bivatt önemli bir ayrıntının kendiliğinden ortaya çıkarak kalbinin çarpıntısını ve uzuvlarındaki kurşuni ağırlığı hafifletmesini umarcasına kano sıralarını yine gözden geçirdi.

“Preda...”

Evet. Taşıt başına yüz kişi. Ve burada... dörtlü, hatta beşli sıralar hâlinde sıralılar. Sonuçta – kaç kişi? Dört, belki beş bin mi?

Kuzey kıyı şeridi hem batı hem de doğu yönünde hemen hemen göz alabildiğine uzanan bir gri tahtalı savaş kanosu yığınınna dönmüştü. Karaya çıkarıldıktan sonra terk edilmiş taşıtlar sahili devrilmiş bir orman gibi doldurmuştu.

“Yarım milyondan fazla,” dedi tüccar. “Tahminim böyle. Preda, Avare aşkına, bunca kimse nereye gitmiş olabilir?”

Bivatt kaşlarını çatı. “Senin şu büyücü yuvana bir tekme at, Letur Anict. Fahiş ücretlerini hak etmelerini sağla. Kralın vaziyeti öğrenmesi lazım. Her ayrıntıyı. *Hepsini.*”

“Derhal,” dedi adam.

Bivatt aynı şeyi Ceda’nın mürit mangasıyla yapacaktı. Yedekler gerekliydi. Kuru Qan’ın seçilmiş öğrencilerinin varlığı olmadan Letur Anict’in son raporunda değinmediği her şeyi öğrenemez, doğruları

yarı doğrulardan ve apaçık yalanlardan ayıramazdı. Özel girişimciler tutmanın kaçınılmaz sorunlarından biri de buydu – sonuçta öyleleri kendi çıkarlarının peşinde koşarlardı ve yeni Drene Mümessili Letur Anict gibiler için tahta sadakat daima ikinci sırada yer alırdı.

Bivatt kumsala inmenin bir yolunu aramaya başladı. O kanolara daha yakından bakma arzusundaydı – özellikle de pruvalarının bazı bölümleri sökülmiş gibi gözüktüğü için. *Ne ilginç bir eylem. Lakin başa çıkılabilir bir gizem. Onu çözmeye uğraşırken geri kalanı düşünmem gerekmez.*

“Yarım milyondan fazla.”

Avare aşkına, şu an aramızda kimler var?

Awl’dan, Edur fethi sonrası

Kurtlar gelip gitmişlerdi ve cesetlerin tepe zirvesindeki –bilinmeyen askerlerin son direnişlerini gerçekleştirdikleri yerdeki– sımsıkı yığından sürüklenip götürüldükleri alanda hayvanların beslenme izleri apaçık belliydi. Yalnız binici sere serpe yatan hareketsiz bedenlerin arasındaki atına doğru yürürken bu ayrıntıyı değerlendirdi. Ölülerin böylesine yağmalanması... alışılmadıktı. Elbette ki bu ovanın boz kürklü kurtları da Awl’dan’daki diğer tüm yırtıcılar kadar fırsatçıydı. Mamafih insanlardan edindikleri uzun tecrübeler sonucu ilk ekşi kokuyu alır almaz kaçmış olmaları gerekirdi – o koku akan kanınkine karışsa bile. Öyleyse onları bu sessiz savaş meydanına ne çekmişti?

Kırmızıya boyalı pullu bir maskenin yüzünü gizlediği yalnız binici, alçak tepenin dibine yakın bir noktada dizginlere asıldı. Titreme nöbetleri geçiren atı ölümün eşiğindeydi; o gün sona ermeden adamın yürümesi gerekecekti. Şafakta kampını toplarken boynuz burunlu bir yılan, bir koyağın kenarında kıymık saplı otlarla beslenen atı ısırmıştı. Zehir yavaş ama kaçınılmazdı ve adamın yanında taşıdığı şifalı bitkilerden yahut ilaçlardan herhangi biriyle etkisizleştirilemezdi. Kayıp üzücü olmakla beraber korkunç değildi, zira adamın yolculuğunu tamamlamak için acelesi yoktu.

Yukarıda kuzgunlar turlasa da henüz hiçbiri alçalmamıştı – aynı şekilde adamın gelişi onları bu şölenden kaçırmamıştı da; hatta adamı buraya getiren şey onları bu tepenin üzerinde daireler çizerken görmek olmuştu. Kuşların cıgıllıkları seyrek, ne gariptir ki boğuk, neredeyse ağlamaklıydı.

Drene lejyonları kendi ölülerini götürmüşler ve ovanın otlarını beslemek için geride bir tek kurbanlarını bırakmışlardı. Sabah kırağısı ölümün kararttığı tenlerde ışıltılı desenler yaratmıştı ama erime şimdiden başlamıştı ve biniciye göre sanki bu ölü askerler artık durgun suratlarından, açık gözlerinden, ölümcül yaralarından ağhyorlardı.

Üzengileri üstünde doğrulan adam ufku –görebildiği kadarını– tarayarak iki yoldaşını aradı ama ürkünç yaratıklar henüz avlarından dönmemişlerdi. Adam onların batıda bir yerde yeni ve daha davet edici bir iz bulup bulmadıklarını merak etti – utkuyla ve coşkuyla şehirlerine doğru yürüyen Letherii askerler gibi. Eğer öyleyse bugün bir katliam yaşanacaktı. Lakin intikam kavramı burada yersizdi. Yoldaşları öyle duygulara kayıtsız kimselerdi. Adamın anlayabildiği kadarıyla onlar zevk için öldürürlerdi. Dolayısıyla Drenelilerin imhası ve burada gerçekleşmiş eylemle bağdaştırılabilecek herhangi bir intikam düşüncesi ancak adamın kendi zihnindeydi. Aradaki ayrım önemliydi.

Mamafih fikri bile tatmin ediciydi.

Lakin bu kurbanlar, gri-siyah üniformalı bu askerler birer yabancıydı. Silahları ve zırhları çıkarıldıktan, sancakları birer ganimet olarak alındıktan sonra Awl'dan'daki –binicinin yurdunun kalbindeki– varlıkları huzur kaçıracıydı.

Ne de olsa adam istilacı Letheriilere aşinaydı; birbirinden tuhaf isimleriyle ve hararetili rekabetleriyle çok sayıdaki lejyonu korkusuz Mavigül süvarileri kadar iyi tanırdı. Dahası Awl'dan'a komşu hâlâ özgür krallıklarla ve bölgelerle, rakip D'rhasilhanilerle, Kerynlilerle, Bolkando Krallığı'yla ve Saphinand Devleti'yle yıllar evvel muhatap olmuş ya da kılıç çakıştırmıştı ve onların hepsi buradaki askerlerden farklıydı.

Soluk tenler, saman yahut pas kızılı rengi saçlar. Mavi yahut gri gözler. Ve de... *çok sayıda kadın.*

Binicinin bakışları öyle bir askere, zirvenin yakınındaki bir kadına odaklandı. Sihrin haşat ettiği kadının zırhı eriyerek bedenine kaynamıştı – o zırhta göze çarpan semboller vardı...

Atından inen adam cansız bedenlerin etrafından dolaşarak, mokasenleri kana bulanmış çamurda kayarak yokuşu çıktı. En sonunda kadının yanına gelip çömeldi.

Kararmış bir boyalı bronz hauberk*. Biri beyaz kürklü ve tek

* İç içe geçmiş metal halkalardan oluşan, gömleğe benzer bir zırh. –çn

gözlü, diğeri gümüşi ve siyah kürklü bir çift kurt başı. Adamın daha önce görmediğı bir sembol.

Hakikaten de yabancı.

Ecnebiler. Burada, yüreğinin topraklarında.

Adam maskesinin arkasında kaşlarını çattı. *Fazlasıyla uzun bir zamandır yoktum. Yoksa artık yabancı ben miyim?*

Ayaklarının altındaki toprak davul seslerini andıran bir gürültüyle sarsıldı. Adam doğruldu. Yoldaşları geri geliyorlardı.

Velhasıl intikam falan alınmamıştı.

Eh, hâlâ vakit vardı.

Adamı o sabah kurtların yaşlı ulumaları uyandırmış, onu buraya ilk onların çağrıları çekmişti. Sanki kurtlar bir görgü tanığı arıyorlardı ve onu seçmişlerdi. Biniciyi harekete geçiren şey kurtların çığlıkları olsa da hayvanları bir kez bile görmemişti.

Lakin kurtlar bu sabah bir ara beslenmişler, yığından bedenler alıp sürükleyerek götürmüşlerdi.

Tepeden inerken adımlarını yavaşlatan adam sonunda durdu ve nefesini tutarak dört bir yanındaki ölü askerleri daha yakından inceledi.

Kurtlar beslenmişler. Ama kurtların yaptıkları gibi değil... böyle değil.

Göğüsler yırtılarak açılmış, kaburgalar dışarı taşmıştı ve... yürekler yalanıp yutulmuştu. Başka hiçbir şeye dokunulmamıştı. Sadece yürekler eksikti.

Davul gümbürtüleri artık daha yüksek, daha yakındı. Pençelerin sürttüğü otlar hışırdadı. Yukarıdaki kuzgunlar çığlık çığlığa her yöne kaçtı.

BİRİNCİ KİTAP

ALTIN KAPLI İMPARATOR

Yalan durur bir başına, müstesna aldatmacanın
dönüktür sırtı, yönü ne olursa olsun ürkekçe yakla-
şımının
ve her bir adımda aşama kaydeder amacın, adımların
hedefini şaşırır, yol kendi üstüne katlanır, yürüdükçe
döner durursun ve karşında yalnız bekleyen, baht-
sızlık kadar
avarece, tesadüfi bir ifade, artık meydana çıkarır çocuk
ordusunu, kördüğümdür o guruh ve kuşatır seni,
nefes alamazsın, kıpırdayamazsın.

Dünya senin eserindir ve günün birinde, dostum,
bir ölümler denizinin ortasında kalırsın yapayalnız,
sözlerinin iştirası sarmıştır çevreni ve rüzgâr düşürür
seni
güldüre güldüre bitmek bilmez bir eziyet yoluna-
müstesna aldatmaca yalnızlığında, yalan kalır bir
başına, izdihamın kördüğümü senin bir zamanlar her
doğrucuyu,
her muhalif sesi gönlünce boğmakta kullandığın
haklı
bir hükümle sıkılır sıkıldıkça.

E öyleyse gider susuzluğunu anlayışla
Ve boğazın kupkuru öl bu sahrada.

Şair Tesora Veddict'in
Vatanperverciler tarafından
tutuklandığı gün bulunmuş kesit
(Boğulmasından altı gün önce)

1

Bir zamanlar azılı düşman olan iki kuvvet kendilerini âdeta yatak arkadaşı olarak buldu ama ikisi de önce hangisinin bacaklarının zorla aralandığına karar veremiyordu. Yalın gerçekler şunlar: Tiste Edur kabilelerinin orijinal hiyerarşik yapısı, Letheriilerin servet üzerinden güç sağlama sistemine cuk oturdu. Edurlar tacı takıp Lether'in davul gibi şişmiş oburluğuna rahatça kuruldular ama bir tacın iradesi var mıdır? Takan kişi o tacın ağırlığı altında ezilir mi? Dönüp bakınca kendinden menkul bir diğer gerçek söz konusu. Bu birleşim ne kadar kusursuz gözü-kürse gözüksün yüzeyin altında daha zımnî, çok daha ölümcül bir kavuşum gerçekleşti: her bir sistem dâhilindeki belli başlı kusurların kavuşumu. Ve bu harmanlamanın son derece uçucu olduğu anlaşıldı.

Hiroth Hanedanlığı (XVII. Cilt)
Koloni, bir Lether Tarihi
Dinith Arnara

“Bu nereden?”

Tanal Yathvanar tombul ellerindeki yabancı cismi yavaş yavaş çeviren Gözetmeni seyrederken, adamın kısa parmaklarındaki çok sayıda yüzüğün akik taşları açık pencereden giren günışığı huzmelerinde ışıldıyordu. Karos Invictad'ın manipüle ettiği cisim biçimsiz bir bronz pim topluluğuydu. Pimlerin uçları kıvrılarak birbirine geçirilmiş ve böylece kaskatı bir kafes oluşturulmuştu. “Sanırım Mavigül'den, amirim,” yanıtını verdi Tanal. “Senorbo'nunkilerden biri. Ortalama çözme süresi üç gündür ama rekor ikinin hemen altında olup—”

“O rekor kimde?” diye bilmek istedi Karos, arkasında oturduğu çalışma masasından kafasını kaldırarak.

“Bilmem inanır mısın ama bir Tarthenal melezi, amirim. Burada, Letheras’ta. Anlatılanlara göre adam bir alıkmış ama bulmaca çözmekte doğal bir yeteneğe sahipmiş.”

“Galiba yapılması gereken şey pimleri ani bir çöküş yaratacak bir konfigürasyona sokmak.”

“Evet, amirim. Kafes o zaman düzleşir. Duyduğum kadarıyla manipölasyonların tam sayısı–”

“Hayır, Tanal, sus. Söylememen gerektiğini biliyor olmalıydın.” Vatanpervercilerin kumandanı Gözetmen cismi bıraktı. “Hediye için teşekkürler. Şimdi,” derken kısa bir tebessüm etti, “sence Bruthen Trana’yı yeterince sıkıntıya soktuk mu?” Ayağa kalkan Karos kırmızı ipeklerini –giydiği tek rengi ve kumaşı– düzeltmeye zaman ayırdı, ardından makamının resmi sembolü olarak kullandığı kısa asayı eline aldı. Edur anavatanından getirilmiş siyah kantahtadan yapılma asanın gümüş başlıkları cilalı akik taşlarla bezeliydi. Gözetmen onunla kapıdan tarafı işaret etti.

Eğilerek selam veren Tanal önden koridora adım atıp geniş merdivenlerden zemin kata indi, sonra da çift kanatlı kapıdan geçerek yerleşkeye çıktı.

Tutsaklar güneşin tam alnına, avlunun batı duvarı yakınına sıralanmışlardı. Şafaktan bir çan önce hücrelerinden alınmışlardı ve şimdi vakit öğleden biraz sonrasıydı. Su ve gıda eksikliğiyle beraber sabahın kavurucu ısısına bir de son bir haftaki acımasızca sorgulama seansları eklenince on sekiz tutuklunun yarısından fazlası bayılmıştı.

Tanal vurulu oldukları zincirlerin arasında yere yığılmış hareketsiz bedenleri tespit edince Gözetmenin kaşlarını çatıldığını gördü.

Tiste Edur irtibat subayı –Den-Ratha kabilesinden Bruthen Trana– tutsakların üç aşağı beş yukarı karşısında bulunan gölgede dikiliyordu. Tanal ile Karos oraya yaklaşırlarken uzun boylu, suskun figür yavaşça döndü.

“Bruthen Trana, hoşgeldin,” dedi Karos Invictad. “Nasılsın, iyi misin?”

“Gel işe koyulalım, Gözetmen,” dedi gri derili savaşçı.

“Derhal. Bana eşlik edersen burada toplanmış her bir tutsağı tetkik edebiliriz. Belli başlı olanları–”

“Onlara Şu ankinden daha fazla yaklaŐmak gibi bir niyetim yok,” dedi Bruthen. “Kendi dıŐkalarına bulanmıŐlar ve bu avlu ne-redeyse hiÇ esmiyor.”

Karos gülümsedi. “Anlıyorum, Bruthen.” Asasını omzuna da-yayıp tutuklu sırasının karşısına geÇti. “Dediğin gibi yaklaŐmamı-za gerek yok. En soldakinden baŐlayacaĐım, sonra da–”

“Baygın mı yoksa  l  m ?”

“Eh, bu mesafeden kim bilebilir?”

Edur’un kaÇ çattığını fark eden Tanal onu ve Karos’u eğilerek selamladı, sonra da tutsaklarla arasındaki on beş adımı katetti.   -melip yerde yatan figürü inceledi ve doğruldu. “YaŐıyor.”

“ yleyse onu ayılt!” diye buyurdu Karos. Yükseldiğinde tizleŐen sesi budala bir dinleyiciyi irkiltmeye yeterdi. GerÇi buradaki budalalık Gözetmenin  yle i Ğ d sel bir tepkiye tanık olduğu du-rumlarda geÇerliydi. O tür dikkatsizce hatalar tek bir kez yaŐanırdı.

Tanal’ın art arda tekmelediği tutsak kuru, hırıltılı bir sesle hıŐ-kırdı. “Ayağa kalk, hain,” dedi Tanal alÇak bir tonla. “Gözetmen  yle talep ediyor. Kalk yoksa beden dediğin o acınası  uvaldaki kemikleri kırmaya baŐlarım.”

Tutsağın zar zor doğrulmasını seyretti.

“Lütfen, biraz su–”

“Tek kelime daha edeyim deme. Dik durup suŐlarınla y zleŐ. Letherii’sin, değil mi? Edur konuğumuza bunun anlamını göster.”

Tanal sözlerinin ardından Karos ile Bruthen’in yanlarına geri döndü. Gözetmen konuŐmaya başlamıştı. “... Hekimler Koleji’nde-ki ayrılıkŐı unsurlarla ilintili olduğu biliniyor – o kadarını kendisi de itiraf etti. Belirli bir suŐtan sorumlu tutulamasa da belli ki–”

“Sıradaki,” diye sözünü kesti Bruthen Trana.

Karos ağzını kapattı, ardından dişlerini göstermeksizin gülüm-sedi. “Elbette. Sıradaki bir devrim çağrısı yazmıŐ ve yaymıŐ bir Şair. HiÇbir Şeyi ink r etmediği gibi vakur baŐkaldırısını buradan bile görebilirsin.”

“Peki ya onun yanındaki?”

“İstenmeyen unsurların –esasında inancını yitirmiŐ askerlerin– uğradıkları bir hanın sahibi. O askerlerden ikisi tutuklular arasın-da. Onurlu bir fahiŐe bizi bu tahrikten haberdar edip–”

“Onurlu bir fahiŐe mi, Gözetmen?” Edur kısmen gülümsedi.

Karos gözlerini kırpıŐtırdı. “Elbette, Bruthen Trana.”

“Bir hancıyı ele verdiği için mi?”

“İhanet suçu işleyen bir hancıyı—”

“Büyük olasılıkla kadının kazancından çok fazla kesinti yapıyordur. Devam et ve lütfen suçların tariflerini kısa tut.”

“Pekâlâ,” diyen Karos Invictad bir batonla yavaş bir tören yürüyüşüne tempo tutarmış gibi asasını yumuşak omzuna hafifçe art arda vurdu.

Amirinin yanında bekleyen Tanal esas duruşunu korurken Gözetmen o Letheriilerin suçlarını tek tek rapor etmeyi sürdürdü. Avludaki on sekiz tutsak, yeraltındaki hücrelere zincirlenmiş üç yüzden fazla kişiyi âdil bir biçimde temsil eder nitelikteydi. Tanal’a göre bu hafta epeyce tutuklama yapılmıştı. Ve aralarındaki en büyük hainler Boğulmaları bekliyorlardı. Üç yüz yirmi civarı tutsağın üçte biri ezici ağırlıklar taşıırken kanalın dibinde yürümeye mahkûmdu. Artık hiç kimse o imtihandan sağ çıkamadığı için bahisçiler bugünlerde epey yakınıyorlardı. Tabii bunu fazla yüksek bir sesle yapmıyorlardı, yoksa aralarındaki gerçek tahrikçiler de Boğulmalara katılmak zorunda kalırlardı – ilk başlarda birkaçını cezalandırmak geri kalanların itirazlarını susturmaya yetmiş de artmıştı.

Bu, Tanal’ın zamanla takdir eder olduğu bir ayrıntıydı. Karos Invictad’ın kusursuz baskı ve kontrol yasaları, en çok değer verdiği konuyu kaleme almakta olan Gözetmenin engin ilmihalinde tekrar tekrar vurgulanmaktaydı. *Nüfusun herhangi bir kesimini seçip kendilerine has nitelikleri hakkında katı fakat net tanımlamalar koy, sonra da onları itaate zorla. Zayıflara rüşvet vererek güçlülere açığa çıkar. Güçlüləri öldür ki geri kalanlar senin olsun. Ardından bir sonraki kesime geç.*

Onları çok az kimse sevdiği için bahisçiler kolay hedef olmuşlardı – bu durum özellikle de kumar müptelaları için geçerliydi ve öylelerinin sayısı her geçen gün artmaktaydı.

Karos Invictad teranesini tamamladı. Kafa sallayan Bruthen Trana dönüp yerleşkeden ayrıldı.

Savaşçı gözden kaybolur kaybolmaz, Gözetmen asistanına doğru döndü. “Utanç vericiydi,” dedi. “O baygın olanlar.”

“Evet, amirim.”

“Dış surdaki kelleleri değiştirin.”

“Derhal, amirim.”

“Ama her şeyden önce benimle gelmelisin, Tanal Yathvanar. Fazla vaktini almayacağım. Sonrasında işinin başına dönebilirsin.”

Tekrar binaya girdiler. Karos'un ofisine doğru yürürlerken Gözetmenin kısa adımları Tanal'ı tekrar tekrar yavaşlamaya mecbur bıraktı.

İmparator'dan sonraki en güçlü adam yeniden çalışma masasının arkasındaki yerine geçti. Kafesi eline alıp bronz pimlerden bir düzine kadarını akıcı hareketlerle hızlı hızlı oynattı ve bulmaca çökerek yassılaştı. Karos Invictad masanın öbür tarafındaki Tanal'a gülümseyip cismi masanın üstüne attı. "Mavigül'deki Senorbo'ya bir mektup gönder. Bir çözüm bulmam için gereken zamanı ona bildir, sonra da paslandığından korktuğum notunu ekle."

"Emredersin, amirim."

Karos Invictad elini bir tomara uzattı. "Şimdi, Cavlamış Yılan Hanı'ndaki mutabık kalınmış hissemın oranı neydi?"

"Sanırım Rautos kırk beş demişti, amirim."

"Güzel. Yine de Hürriyet Emanetçiliği Başkanı'yla görüşmem gerektiği kanaatindeyim. Bu haftanın ileriki günleri uygundur. Son zamanlardaki tüm hasılamıza rağmen ilginç bir sikke kıtlığı yaşıyoruz ve sebebini öğrenmek istiyorum."

"Amirim, Rautos Hivanar'ın bu konudaki kuşkularını biliyor-sun."

"Az biraz. Artık mevzubahis kuşkuları daha yakından dinlemeye hazır olduğumu duymak onu memnun edecektir. Dolayısıyla gündemde iki mesele var. Buluşmaya programımda bir çan ayır. Ah, son bir şey daha, Tanal."

"Amirim?"

"Bruthen Trana. Şu haftalık ziyaretler. Mecbur mu bırakılıyor bilmek istiyorum. Bu, Edurlara has bir tür kraliyet kınaması veya cezası mı? Yoksa hergeleler ne gibi işler çevirdiğimize ciddi ilgi mi duyuyorlar? Bruthen asla yorum yapmıyor. Suçlu bulduklarımızı ne şekilde cezalandırdığımızı bile sormuyor. Dahası kaba sabırsızlığı beni usandırıyor. Hakkında soruşturma yürütmek harcadığımız zamana değebilir."

Tanal'ın kaşları kalktı. "Bir Tiste Edur'u mu soruşturacağız?"

"Elbette ki usulca. Evet, bize hep sorgusuz sualsiz sadakat gör-nüğümü sergiliyorlar ama kendi türleri dahilinde tahrike sahiden bağışık olup olmadıklarını merak etmek elimde değil."

"Kusuruma bakma, amirim ama değilseler bile Vatanperverciler bunun için doğru örgüt mü?"

"Biz Vatanperverciler, Tanal Yathvanar," dedi Karos sertçe, "im-

paratorluğu denetlemekle yükümlüyüz. Bu yükümlülük Edurlar ile Letheriiler arasında değil, yalnızca sadıklar ile sadakatsizler arasında ayırım gözetiyor.”

“Emredersin, amirim.”

“Şimdi, seni bekleyen görevler var.”

Tanal Yathvanar eğilerek selam verdikten sonra ofisten çıktı.

Malikâne Lether Nehri'nin kuzey kıyısında, Quillas Kanalı'nın dört sokak batısında yer alan bir toprak parçasına egemendi. Sınırlarını teşkil eden basamaklı duvarlar bankete kadar inerek suya iki tekne uzunluğundan fazla çıkıntı yapmaktaydı – akıntının baskısını hafifletmek için direkler üstünde olacak şekilde. Çıkıntının hemen ötesinde iki palamar sırgı vardı. Bu mevsim taşkınlar yaşanmıştı. Bunun önceki asırda nadir bir hadise olduğu, Malikâne Hûlasası'nı sayfa sayfa gözden geçiren Rautos Hivanar'ın dikkatinden kaçmadı. Hûlasa bu ülkedeki Hivanar soyunun sekiz yüzyılımı baştan sona kayıt altına alan notlardan ve haritalardan teşkil bir sülale cildi idi. Rautos pelüş koltuğunda arkasına yaslandı ve düşünceli bir rehavetle balat çayını bitirdi.

Aile kâhyası ve baş ajan Venitt Sathad usulca ileri çıkıp Hûlasa'yı harita masasının altındaki zemine gömülü tahta-demir karışımı sandığa koydu, sonra da döşeme kalaslarını yerlerine yerleştirip üzerlerine bir kilim serdi. İş bitince de geri çekilerek kapının yanındaki yerini aldı.

Rautos Hivanar kızarık suratıyla ve gürbüz vücut hatlarıyla iri-kıyım bir adamdı. Ne kadar geniş olursa olsun içinde bulunduğu odada hâkimiyet kurmaya yatkındı. O sırada duvarları tavana kadar raflarla kaplı malikâne kütüphanesinde oturmaktaydı. Mevcut boş alanların tamamı tomarlarla, kil tabletlerle ve ciltli kitaplarla –pek çoğu Hivanar soyadını taşıyan bin farklı âlimin toplu ilmiyle– doluydu.

Ailenin başı ve muazzam mali varlıklarının idarecisi olarak Rautos Hivanar meşgul biriydi ve Tiste Edur fethinden –Lether İmparatorluğu'ndaki en zengin ailelerden oluşan Hürriyet Emanetçiliği Derneği'nin resmen kurulmasını ve tanınmasını tetiklemiş bir fetihden– beri zekâsı üstündeki o tür talepler daha önceden hayal bile edemeyeceği şekillerde ikiye katlanmıştı. Bu faaliyetleri nasıl bıkırtıcı veya dermansızlaştırıcı bulduğunu izah etmesi gerekse Rautos bir hayli zorlanırdı. Oysaki gerçek buydu; kuşkuları yavaş

yavaş, kademe kademe dağılarak yerlerini katiyetlere bırakırken, dışarıda bir yerde ekonomik sabotajı kendine görev edinmiş bir düşman –veya düşmanlar– olduğunu algılamaya başlarken dahi durum buydu. Üstelik söz konusu sabotaj basit bir yolsuzluk, yani Rautos’un şahsen çok aşına olduğu bir eylem değil de daha köklü, daha kapsamlı bir şeydi. *Bir düşman*. Rautos Hivanar’ı, başkanı olduğu Hürriyet Emanetçiliği’ni, hatta ve hatta imparatorluğun ta kendisini ayakta tutan her şeyin düşmanı – tahtta kimin oturduğu fark etmezdi, Letherii toplumunun zirvesinde bir incik boncuk yığınının üstüne konmuş kargalar misali caka satan o vahşi, sefil barbarlar önemsizdi.

Rautos Hivanar nezdinde böyle bir idrak bir zamanlar fazlasıyla ateşli bir tepki uyandırırdu. Tehdit tek başına hararetli bir avı tetiklemeye yetmeliydi ve –Rautos itiraf etmek istemese de son derece kurnaz bir dehanın yönlendirdiği– bu tür şeytani bir amaca aracılık fikri öyle bir coşku doğurmalydı ki düzenlenecek takip saplantı düzeyine varmalıydı.

Lakin Rautos Hivanar öyle yapmaktansa eski sel baskınlarına kanıt bulmak için tozlu defterlerde notlar aramakta, akli bir karış havada bir avuç akademisyenden başka kimsenin ilgisini çekmeyecek alelade bir gizemin peşinde koşuyordu. Ve kendi kendine sık sık itiraf ettiği gibi bunda bir tuhafılık mevcuttu. Mamafih dürtüsü güçleniyordu ve geceleri otuz üç yıllık karısının terle kaplı cüssesi yanında uzanmış yatarken kafasının durmaksızın çalıştığını, zamanın döngüsel akıntısına karşı koyarak mevcut anlayışıyla beraber düşe kalka geçmiş çağlara dönmeye uğraştığını keşfediyordu. Harıl harıl bir şeyler arıyordu...

İç geçiren Rautos boş kadehi bırakıp doğruldu.

Kapıya giderken soyu altı nesildir Hivanarlara Borçlu olan Venitt Sathad öne çıkıp kırılğan bardağı aldı, sonra da efendisinin peşine takıldı.

Yalı yerleşkesine çıkan ikili Skoval Hivanar’ın üç asır evvel İmparatorluk Cedallığına atanmasını resmeden mozaik katetti, ardından sığ taş basamaklardan daha kuru zamanlarda aşağı teras bahçesi olan yere indi. Artık nehrin geçtiği bahçedeki akıntılar toprağı ve bitkileri çalarak parke kaplı bir sokağı andırırcasına sıralanmış ve dörtgen şeklinde dikili direklerle çerçevelenmiş çok ilginç bir kaya aranjmanını gözler önüne sermişti. Selden kalma birikintilerden yükselen direkler artık çürük çotuklardan fazlası değildi.